

Ko pa zapoješ svojo pesem, si diven, da se ti nobena ženska ne more ustavljati. Rudi, naj bo vse pozabljeno!»

Jerebu je bilo nerodno, mencial je in se skušal izogniti njeni vsiljivosti, trčil pa je le z njo.

»Ali nisi več tisti, Rudi, ki mu je bil trenutek vse, na jutri in prihodnost pa sploh ni hotel misliti?»

»Karibda,« jo je odbijal Jereb, »ali ne vidiš, da nisva sama?»

Veter je vrgel v okno val debelih deževnih kapelj.

»Slišiš, Rudi, kako pada zunaj in kaka tema je tam? Ob tebi pa je svetlo, toplo, mehko. Rudi, ponavljam besede, ki si me jih naučil ti. Stisni mi roko pod mizo. Na dež in temo, na jutri ne misli! Ponavljam tvoje geslo, Rudi: Trenutek užij!»

Jereb ni mogel drugače, ko da ji je stisnil roko pod mizo.

Oven je užival.

(Dalje.)

France Balantič | Prošnja za besede

Moj molk je padel v senco Tvojih nog
kot bolna prošnja nemega berača,
pretežka Tvoja dobra je pijača
in jezik zdaj je tihi plod, o Bog.

Srca se je dotaknil večni smeh
kipečih juter in otrók ihtenje
in smrt dreves in klatežev življenje
in klic Tvoj rožni v dnevih in nočeh.

Pomagaj mi, besed mi svetlih daj,
besed, ki kakor vino se iskrijo,
ki molijo Te kot pomladni gaj!

Jaz bom pa vedno Tebi pesem pel,
in kadar moji zvoki dozoriijo,
pri Tvojih bom kolenih obsedel.